

ע"פ 5117/13 - יעקב וימר נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 5117/13

לפני: כבוד השופטת א' חיות
כבוד השופט י' דנציגר
כבוד השופט ע' פוגלמן

המערער: יעקב וימר

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-
יפו מיום 4.6.2013 בתפ"ח 8934-08-11 שניתן על ידי
כבוד השופטים ג' נויטל, מ' יפרח וג' רביד

תאריך הישיבה: ו' בחשון התשע"ה (30.10.2014)

בשם המערער: עו"ד יאיר גולן

בשם המשיבה: עו"ד איתמר גלבפיש

פסק-דין

השופטת א' חיות:

ערעור על חומרת העונשים שגזר בית המשפט המחוזי בתל-אביב (כב' השופטים ג' נויטל; מ' יפרח; ג' רביד) על המערער.

רקע עובדתי

1. המערער הורשע, על פי הודייתו, בעבירה של מעשה סדום בנסיבות אינוס (ריבוי מקרים) לפי סעיף 347(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק או חוק העונשין) בשילוב סעיף 345(א)(1) לחוק וסעיף 345(א)(3) לחוק; בעבירה של ניסיון למעשה סדום בנסיבות אינוס (ריבוי מקרים) לפי סעיף 347(ב) לחוק העונשין בשילוב סעיפים 345(א)(1), 345(א)(3) ו-25 לחוק העונשין וכן בעבירה של מעשה מגונה בנסיבות אינוס (ריבוי מקרים) לפי סעיף 348(א) לחוק העונשין בשילוב סעיף 345(א)(3) לחוק.

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן בהן הודה המערער, במהלך התקופה שתחילתה בחודש ספטמבר 2002 וסופה בחודש יולי 2004 (להלן: התקופה הרלוונטית), בעת ששימש כמחנך של המתלונן, יליד 1990 ותלמיד כיתה ז' בתחילת התקופה הרלוונטית, ביצע המערער בעשרות מקרים ובמועדים שונים שאינם ידועים במדויק, מעשים מגונים במתלונן שלא בהסכמתו החופשית בהפסקות בין השיעורים או לאחר שעות הלימודים. המערער נהג לנעול את דלת הכיתה במפתח שהיה ברשותו ולאחר מכן הסיר את בגדיו ואת בגדי המתלונן, הצמיד את גופו אליו ונגע בו ובאיבר מינו וחיך את איבר מינו בגופו של המתלונן. כמו כן הורה המערער למתלונן במהלך התקופה הרלוונטית בעשרות מקרים לבוא לביתו באמתלות שונות, והיה מתייחד עמו באחד מחדרי הבית, סוגר את הדלת ומבצע בו מעשים מגונים ומעשי סדום בכך שהיה מחדיר את איבר מינו לפיו של המתלונן ודורש ממנו "למצוץ אותו" ולעתים אף הגיע לסיפוק בדרך זו; במספר הזדמנויות ניסה המערער להחדיר את איבר מינו לפי הטבעת של המתלונן אולם חדל ממעשיו לאחר שהמתלונן אמר לו שהדבר מכאיב לו. בהזדמנויות שונות החדיר המערער את אצבעותיו לפי הטבעת של המתלונן, ליטף את גופו, נגע באיבר מינו וחיך את איבר מינו בגופו של המתלונן. בנוסף, בעשרות הזדמנויות במהלך התקופה הרלוונטית, בימי שישי אחר הצהריים או בשעת הפסקת הצהריים בבית הספר, הורה למתלונן לבוא יחד עמו לבית אמו בבני ברק, בידיעה שהיא אינה בבית. לאחר שהגיעו לבית האם, ביצע המערער במתלונן שלא בהסכמתו החופשית, מעשים מגונים ומעשי סדום וכן ניסה לבצע בו מעשי סדום בכך שבהזדמנויות שונות ובמספר רב של מקרים החדיר המערער את איבר מינו לפיו של המתלונן והורה לו "למצוץ אותו" ולעתים אף הגיע לסיפוק בדרך זו; בהזדמנויות שונות ובמספר רב של מקרים ניסה המערער להחדיר את איבר מינו לפי הטבעת של המתלונן אולם חדל מכך לאחר שהמתלונן הפציר בו להפסיק ואף בכה ואמר שהדבר מכאיב לו; בהזדמנויות שונות ליטף המערער את גופו של המתלונן, נגע באיבר מינו וחיך את איבר מינו בגופו של המתלונן. בהזדמנויות שונות ובמספר רב של מקרים החדיר הנאשם את אצבעותיו לפי הטבעת של המתלונן ובכעשר הזדמנויות שונות במהלך חודשיים מראשית התקופה הרלוונטית, החדיר המערער את אצבעותיו המרוחות במשחה לפי הטבעת של המתלונן ולאחר מכן הורה לו להסתובב והחדיר את איבר מינו לפי הטבעת שלו תוך כדי תנועות חיכוך עד הגיעו לפורקן - והכל חרף בכיו של המתלונן. מעשים אלו גרמו למתלונן לכאבים בפי הטבעת; עוד תואר בכתב האישום המתוקן כי במספר הזדמנויות במהלך התקופה הרלוונטית שאל המערער מאביו של המתלונן את רכבו והסיע את המתלונן לחניונים שונים ברחבי העיר בני ברק ובהגיעו לחניונים אלו ביצע במתלונן מעשים מגונים, נגע בחלקי גופו ובאיבר מינו.

לאורך התקופה הרלוונטית התרה המערער במתלונן שלא יספר לאיש אודות מעשיו המתוארים לעיל ואיים עליו כי אם יעשה כן הוא ידאג לכך שהוא יסולק מבית הספר ולא יתקבל לכל ישיבה שהיא בעתיד. עוד איים המערער על המתלונן כי אם יספר אודות מעשיו הוא יטען בפני הוריו כי יש לו בעיות התנהגות בבית הספר. מעשיו המיניים של

המערער במתלון פסקו רק לאחר שהמתלון בגר ועזב את בית הספר ללימודים בישיבה אחרת.

הסדרי הטיעון וגזר דינו של בית המשפט המחוזי

3. המערער והמדינה הגיעו להסדר טיעון ביום 3.6.2012 (להלן: הסדר הטיעון הראשון) במסגרתו הודה המערער בעובדות כתב האישום המקורי והוסכם כי המדינה תעתור לעונש של 9 שנות מאסר בפועל כעונש ראוי ואילו ההגנה תהיה חופשית לטעון לעונש לפי שיקול דעתה. עוד הוסכם כתנאי להסדר הטיעון כי המערער יפקיד בקופת בית המשפט סך של 50,000 ש"ח כפיצוי עבור המתלון. בית המשפט המחוזי הרשיע את המערער על פי הודאתו עוד באותו היום אולם המערער לא מילא אחר תנאי הסדר הטיעון הראשון עד למועד שנקבע לו ולא הפקיד סך של 50,000 ש"ח, לטענתו בשל עיקולים שהוטלו על חשבונותיו על ידי המתלון במסגרת תובענה אזרחית שהגיש נגדו. בנסיבות אלו, ביקש המתלון ארכה להפקיד את הפיצוי וביום 24.10.2012 העניק לו בית המשפט ארכה כמבוקש עד ליום 28.11.2012. המערער לא עמד בתנאי הסדר הטיעון גם במהלך תקופת הארכה ובפתח הישיבה מיום 28.11.2012 הטיח במתלון טענות קשות וביקש מבית המשפט לאפשר לו לחזור מהודייתו ולבטל את הרשעתו. המדינה מצידה לא התנגדה לביקשה זו וביקשה לתקן את כתב האישום כך שיתווספו בו הטענות, שתוארו לעיל, לפיהן בכעשרה מועדים שונים החדיר המערער את איבר מינו לפי הטבעת על המתלון. בית המשפט קיבל את בקשת המערער, ביטל את הרשעתו מיום 3.6.2012 וקבע מועד ראשון לשמיעת הראיות בהליך ליום 3.4.2013. כמו כן נעתר בית המשפט לבקשת המדינה לתקן את כתב האישום כאמור.

4. ביום 3.4.2013, בפתח ישיבת ההוכחות הראשונה שנקבעה בהליך, הודיעו הצדדים לבית המשפט המחוזי כי הגיעו להסדר טיעון חדש (להלן: הסדר הטיעון השני) במסגרתו הודה המערער בעובדות כתב האישום המתוקן והתחייב כתנאי להסדר להפקיד טרם הטיעונים לעונש ולא יאוחר מיום 3.5.2013 (להלן: המועד הקובע), 100,000 ש"ח כפיצוי מראש עבור המתלון (להלן: סכום הפיצוי). עוד התחייבו המערער וסניגורו כי לא יבקשו כל דחייה לצורך הפקדת סכום הפיצוי. לעניין העונש הסכימו הצדדים כי המערער יוכל לטעון לעונש כהבנתו וכי המדינה תעתור להטיל על המערער 12 שנות מאסר בפועל, מאסר על-תנאי ופיצוי נוסף למתלון מעבר לסכום הפיצוי שיופקד. בית המשפט המחוזי הרשיע את המערער על פי הודאתו בעבירות שפורטו לעיל וקבע מועד לשמיעת הטיעונים לעונש ליום 12.5.2013. המערער לא עמד גם בתנאי הסדר הטיעון השני ולא הפקיד את סכום הפיצוי עד למועד הקובע. בנסיבות אלו, הודיעה נציגת המדינה בפתח ישיבת הטיעונים לעונש כי המדינה אינה מחויבת עוד לעתור לעונש של 12 שנים וטענה כי מתחם העונש ההולם בנסיבות המקרה נע בין 12 ל-18 שנות מאסר. עוד טענה נציגת המדינה כי בנסיבות המקרה דנן יש להטיל על הנאשם עונש מאסר ברף העליון של מתחם זה. המערער מצדו לא חזר בו מהודייתו, עתר לגזירת עונש מקל ושטח בפני בית המשפט המחוזי, בין היתר, את נסיבות חייו הקשות.

5. בית המשפט המחוזי, בדעת רוב (מפי השופט ג' נויטל בהסכמת השופטת ג' רביד), גזר על המערער ביום 4.6.2013, 13 שנות מאסר בפועל; 24 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור במשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר עבירה מסוג פשע לפי סימן ה' לפרק י' לחוק העונשין, לרבות ניסיון; 12 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור במשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר עבירה מסוג עוון לפי סימן ה' לפרק י' לחוק העונשין, לרבות ניסיון; קנס בסך 5000 ש"ח לתשלום עד ליום 1.9.2013 או חמישה חודשי מאסר תמורתו ופיצוי למתלון בסך 100,000 ש"ח שיופקד בקופת בית המשפט לא יאוחר מיום 1.10.2013.

השופט מ' יפרח, בדעת מיעוט, סבר כי יש לגזור על המערער עונש מאסר בפועל של 16.5 שנים.

בגזר דינו קבע בית המשפט המחוזי כי העבירות שביצע המערער פגעו באופן משמעותי ומתמשך בערכים החברתיים המתבטאים בהגנה על שלמות גופם, נפשם, כבודם וביטחונם של קטינים וכן בהגנה על ערך האדם כאדם. בית המשפט סקר את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, וציין כי על פי תסקיר נפגע העבירה נגרם למתלונן (שהיה בן 12 עד 14 שנים בתקופה הרלוונטית) נזק קשה וברור שפוגע בכל מישורי חייו וכי חלק מהנזקים שנגרמו לו הם בלתי הפיכים. עוד ציין בית המשפט לחומרה את העובדה שבעת ביצוע העבירות ניצל המערער לרעה את כוחו ומעמדו כרב וכמורה בבית הספר בו למד המתלונן. בית המשפט הוסיף וסקר נסיבות נוספות הקשורות בביצוע העבירה ובהן פער הגילים בין המערער למתלונן, מקום ביצוע המעשים וההסלמה בהתנהגות המערער וקבע מתחמי ענישה לכל אירוע ואירוע שתואר בכתב האישום. לאחר מכן הוסיף ומנה בית המשפט את הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות ובהן הודייתו של הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן ונטילת האחריות על מעשיו וכן חלוף הזמן (תשע שנים) מעת ביצוע העבירות ונסיבות חייו של המערער ובהינתן מכלול הנתונים והשיקולים הרלוונטיים, גזר על המערער את העונשים שפורטו לעיל.

הטענות בערעור והתסקיר המשלים

6. המערער טוען כי אי עמידתו בתנאי הסדר הטיעון - הפקדת סכום הפיצוי עד למועד הקובע - נבעה מהטלת עיקולים על רכושו ובכלל זה על דירה שהוא אחד מיורשיה במסגרת תובענה אזרחית שמנהל נגדו המתלונן וכן בשל היותו דל באמצעים. לטענתו, חרף מאמציו הרבים לא הצליח לגייס את סכום הפיצוי במועד. המערער מציין כי ברור לו שאין לו זכות קנויה להשיב את הגלגל לאחור ולהשיב על כנו את הסדר הטיעון השני, אך הוא סבור כי בסופו של דבר הפקיד את סכום הפיצוי במועד הנקוב בגזר הדין, ומילא בכך הלכה למעשה אחר תכליות הסדר הטיעון. לכן לגישתו יש מקום להקל בעונשו לפני משורת הדין. עוד טוען המערער כי עונש המאסר שנגזר עליו חורג לחומרה מרמת הענישה הנהוגה במקרים דומים, בפרט נוכח העובדה כי במקרה דנן מדובר בקורבן יחיד ולא בעבירות שבוצעו כלפי מספר רב של קורבנות והוא מפנה לכך שבמסגרת הסדר הטיעון הראשון הוסכם על רף מקסימאלי לענישה של 9 שנות מאסר בפועל. עוד טוען המערער כי בית המשפט קמא לא ייחס משקל מספיק לחלוף הזמן מעת ביצוע העבירות (תשע שנים) ומוסיף כי הוא פירט בפני בית המשפט המחוזי בדלתיים סגורות נסיבות חיים אישיות רלוונטיות ויוצאות דופן, אולם בית המשפט לא נתן לכך משקל ראוי בגזירת עונשו. עוד טוען המערער כי אין לו עבר פלילי וכי נוכח הרשעתו בדין ונוכח עונש המאסר הממושך שנגזר עליו חרב עליו עולמו.

7. המדינה מצידה מבקשת לדחות את טענות המערער וטוענת כי העונש שנגזר עליו אינו חורג מרמת הענישה המקובלת בעבירות מסוג זה. עוד מציינת המדינה כי השינוי בעמדתה לעניין העונש ההולם בהסדר הטיעון השני לעומת הסדר הטיעון הראשון נובע מתיקון כתב האישום ומהוספת מעשי סדום חמורים בנסיבות אינוס, כמתואר לעיל. המדינה מוסיפה כי אמנם נחסכה מהמתלונן העדות בהליך, אולם המערער ביקש להגיע להסדרי הטיעון רק בפתח שתי ישיבות ההוכחות שנקבעו וכתוצאה מכך נאלץ המתלונן להתכונן פעמיים לעדותו ולהגיע לבית המשפט. במועד שבו עתר המערער לביטול הסדר הטיעון הראשון הוא אף הטיח במתלונן דברים קשים שקיבלו ביטוי בפרוטוקול וייחס לו דברי שקר ורדיפת בצע. אשר לטענה כי הפיצוי בו חויב המערער שולם בסופו של דבר ועל-כן אין מקום לחרוג מן העונש שהסכימה המדינה לטעון במסגרת הסדר הטיעון השני - משיבה המדינה כי המערער לא קיים גם את הסדר הטיעון השני ולא הפקיד את הפיצוי במועד שהתחייב לו ועל כן אין לתת משקל לכך שמילא אחר הוראות גזר הדין והפקיד בסופו של דבר את סכום הפיצוי. עוד מבקשת המדינה לדחות את טענותיו של המערער ביחס לנסיבות אי עמידתו בתנאי הסדר

הטיעון וטוענת כי הוא אינו דל באמצעים וכי ישנן ראיות לכך שהבריוח נכסים בתובענה האזרחית שניהל נגדו המתלונן.

8. לקראת הדיון בערעור הגיש שירות המבחן למבוגרים תסקיר משלים לפי מידע שהתקבל מגורמי הטיפול בכלא "רימונים" בו מרצה המערער את מאסרו. שירות המבחן ציין כי תפקודו של המערער בין כתלי בית הכלא תקין וכי הודה בביצוע העבירות אך הוא ממתין לתוצאות הערעור בטרם ישולב בתהליך טיפולי. עוד ציין שירות המבחן כי סיום ההליך המשפטי והעונש שנגזר על המערער סייעו לו להתחבר לחומרת מעשיו להבין ואף להודות כי יש לו בעיה וכי הוא זקוק לטיפול הולם. עוד ציין כי המערער מוערך כאסיר חיובי, מתנהג בצורה תקינה, מבטא חרטה בגין פגיעתו במתלונן ומביע רצון לטיפול.

דיון והכרעה

9. דין הערעור להידחות.

הלכה היא כי ערכאת הערעור אינה נוהגת להתערב בעונש שגזרה הערכאה הדיונית, למעט במקרים חריגים בהם נפלה טעות מהותית בגזר הדין או שהעונש שנגזר חורג במידה קיצונית ממדיניות הענישה המקובלת במקרים דומים (ראו למשל: ע"פ 3091/08 טרייגר נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (29.1.2009); ע"פ 5944/13 סלמאן נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (2.2.2013)). לאחר שבחנתי את טענות הצדדים, הגעתי למסקנה כי אין מקום להתערב בעונש שנגזר על המערער. בית משפט זה עמד בפסיקתו לא אחת על הצורך להעביר "מסר ברור וחד-משמעי כי הנוטלים לעצמם חירות לפגוע בקטינים צפויים לעונשים כבדים ומשמעותיים" (ע"פ 1281/06 בורנשטיין נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (16.4.2008) (להלן: עניין בורנשטיין); ע"פ 10432/05 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 22 (18.6.2007); ע"פ 3873/08 אטיאס נ' מדינת ישראל, פסקה 135 (6.9.2010)). עוד נקבע כי חומרתן של עבירות המין נובעת מכך שהן כרוכות בהשפלה ובפגיעה באוטונומיה של הנפגע ועל אחת כמה וכמה כשהן מבוצעות בקטינים "נוכח פער הכוחות הקיים בנסיבות אלה בין נפגע העבירה ובין מבצעה, אותה מנצל המבצע על-מנת להוציא לפועל את זממו ולספק את יצריו" (ע"פ 11100/08 שרעבי נ' מדינת ישראל, פסקה 33 (14.9.2011)). משנה חומרה נלווה לעבירות מין בקטינים ובכלל כאשר הפוגע מנצל את מעמדו ואת כוח המרות שלו על הנפגע כדי לספק את יצריו (ע"פ 568/07 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (28.10.2007); עניין בורנשטיין, פסקה 12).

10. אין צורך להכביר במילים על הכיעור ועל החומרה היתרה במעשים שביצע המערער במתלונן בגינם הורשע בדיון. המערער היה מורה ומחנך של המתלונן, ילד כבן 12 שנים בתחילת התקופה הרלוונטית, והוא ניצל את מעמדו זה על מנת לכפות את עצמו על המתלונן ולספק את תאוותיו המיניות תוך פגיעה קשה במתלונן בעשרות רבות של מקרים ולאורך זמן. בכך הפך את חייו של המתלונן באותה תקופה לסיוט מתמשך ורצח את נפשו בכל פעם מחדש, תוך שהוא מאיים עליו כי יבולע לו אם יעז לחשוף את הדברים ותוך שהוא מתעלם באכזריות מבכיו של המתלונן ומתחונותו כי יחדל ממעשיו. המערער פעל בביצוע עבירות המין במתלונן באופן שיטתי ומתוכנן במשך כשנתיים ימים וזאת הן בבית הספר, הן בביתו, בבית אמו והן ברכבם של הורי המתלונן. המערער לא נרתע אף בכעשרה מקרים מביצוע מעשה סדום בנסיבות אינוס בהם השלים ממש את החדרת איבר מינו אל פי הטבעת של המתלונן. במעשיו גרם המערער נזק נפשי קשה למתלונן, כפי העולה מתסקיר נפגע העבירה, והעונש שעליו לשאת בו מן הראוי, אפוא, כי יהלום את החומרה היתרה של מעשיו.

11. עיון בטענותיו של המערער מעלה כי עיקר טרונייתו מופנית כלפי החריגה מן העונשים המקסימאליים להם הסכימה המדינה בהסדר הטיעון הראשון (9 שנות מאסר בפועל) ולמצער בהסדר הטיעון השני (12 שנות מאסר בפועל), בהדגישו כי בסופו של דבר הפקיד, גם אם באיחור, את סכום הפיצוי שעליו התחייב במסגרת הסדר הטיעון השני.

דין טענה זו להידחות.

אשר לעונש שהמדינה הסכימה לטעון לו במסגרת הסדר הטיעון הראשון, בצדק ציין בא-כח המדינה כי ההסדר הראשון התייחס לכתב האישום המקורי וכי משתוקן כתב האישום ומשיוחסו למערער בעקבות כך מעשי סדום חמורים בנסיבות אינוס בכעשר הזדמנויות נוספות, אין עוד שום מקום להתייחס להסדר הטיעון הראשון ולמה שהוסכם בו. אשר לנסיבות של המערער להיתלות עתה בהסדר הטיעון השני שהופר על ידו - טענה זו אף היא דינה להידחות. אין מחלוקת שגזר דינו של בית המשפט המחוזי ניתן שעה שהסדר הטיעון השני לא היה בתוקף, ומשכך אין מתעוררות במקרה דנן סוגיות הנוגעות לחריגה של בית המשפט מענישה מוסכמת על פי הסדר טיעון (השוו: עניין בורנשטיין, פסקאות 16-17). המערער טוען כי לא הפקיד את סכום הפיצוי עד למועד הקובע לפי הסדר הטיעון השני בשל עיקולים שהוטלו על נכסיו בהליך האזרחי שמנהל נגדו המתלונן. כזכור, אותה טענה עצמה הועלתה על ידו גם כנימוק לאי עמידה בתנאי הסדר הטיעון הראשון (שם התחייב לשלם 50,000 ש"ח פיצוי למתלונן), וזאת גם לאחר אורכה שניתנה לו לביצוע התשלום. נוכח נסיון העבר צוין בהסדר הטיעון השני מפורשות וכתנאי עיקרי כי על המערער לשלם את סכום הפיצוי במועד שנקצב וכי הוא אינו רשאי לבקש ארכה לתשלום. למרות זאת לא קיים המערער את המוסכם ובכך מנע מן המתלונן פיצוי מהיר ואפקטיבי (ראו והשוו עניין בורנשטיין, פסקאות 22-24). התנהלותו זו של המערער ואי-קיום הסדרי הטיעון עימו, אינם ראויים לעידוד על דרך של חזרה אל מה שהוסכם ולא קויים. העונש שהושת על המערער עולה בשנה אחת על מה שהסכימה לו המדינה בהסדר הטיעון השני שהופר, והוא אינו חורג מן הענישה הראויה ההולמת את מעשיו, אף שאינו קל.

גזר דינו של בית המשפט המחוזי מפורט ומנומק ובניגוד לטענות המערער נלקחו בו בחשבון כל השיקולים הצריכים לעניין לרבות נסיבות חייו האישיות הרלוונטיות. במהלך הדיון בערעורו הוסיף המערער וציין את הפגיעה שנגרמה לילדיו נוכח הרשתות בדין ונוכח העונש שנגזר עליו. אכן, יש להצר מאוד על הפגיעה בילדיו של המערער שלא חטאו ואין לפקוד עליהם את עוון אביהם. אולם העבירות בהן הורשע חמורות, ובנסיבות העניין הפגיעה שנגרמה למשפחתו, שעליה אנו מצרים, אף היא אינה מצדיקה את התערבותנו להקלה בעונש.

הערעור נדחה.

ש ו פ ט ת

השופט י' דנציגר:

אני מסכים.

עמוד 6

שופט

השופט ע' פוגלמן:

אני מסכים.

שופט

הוחלט כאמור בפסק דינה של השופטת א' חיות.

ניתן היום, י"ח בחשון התשע"ה (11.11.2014).

שופט

שופט

שופטת
